

CÁC LỄ THẬT TRONG SÁCH MA-THI-Ơ
BÀI 118 - Tiêu chuẩn của Nước Thiên đàng.

Ma-thi-ơ 18:1-4: Trong lúc đó, môn đồ lại gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi rằng: Ai là lớn hơn hết trong nước thiên đàng? Đức Chúa Jêsus gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn đồ, mà phán rằng: quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu. Vậy, hễ ai trở nên khiêm nhường như đứa trẻ này, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên đàng.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ¹At^{G1722} the same^{G1565} time^{G5610} came^{G4334} the disciples^{G3101} unto Jesus^{G2424}, saying^{G3004}, Who^{G5101} is the greatest^{G3187} in the kingdom^{G932} of heaven^{G3772}? ²And Jesus^{G2424} called^{G4341} a little^{G3813} child^{G3813} unto him, and set^{G2476} him in the midst^{G3319} of them, ³And said^{G2036}, Verily^{G281} I say^{G3004} unto you, Except^{G3362} ye be converted^{G4762}, and become^{G1096} as little^{G3813} children^{G3813}, ye shall not enter^{G1525} into^{G1519} the kingdom^{G932} of heaven^{G3772}. ⁴Whosoever^{G3748} therefore^{G3767} shall humble^{G5013} himself^{G1438} as this^{G5124} little^{G3813} child^{G3813}, the same^{G3778} is greatest^{G3187} in the kingdom^{G932} of heaven^{G3772}.

Trong sách Lu-ca có chép về chuyện này như sau: Các môn đồ biện luận cùng nhau cho biết ai là lớn hơn hết trong hàng mình. Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng trong lòng môn đồ, thì lấy một đứa con trẻ để gần mình, mà phán rằng: Hễ ai vì danh ta mà tiếp con trẻ này, tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, tức là tiếp Đấng đã sai ta. Vì kẻ nào hèn mọn hơn hết trong vòng các người, ấy chính người đó là kẻ cao trọng. (Lu-ca 9:46-48)

Các môn đồ của Chúa Jêsus dường như không để ý đến các lời mà Chúa Jêsus đã phán với họ về việc Ngài sẽ bị các trưởng lão, các thầy thông giáo và các thầy tế lễ cả thành Giê-ru-sa-lem bắt Ngài rồi người ta sẽ giết Ngài và đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại, mà họ chỉ chú ý đến việc trong hàng ngũ của họ, ai sẽ được làm chức lớn hơn hết trong Nước Thiên đàng. Sách Lu-ca chép lại sự việc này qua các môn đồ của Chúa Jêsus kể lại, còn Ma-thi-ơ thì ghi chép lại những gì mà ông đã trực tiếp tham dự, điều này cho chúng ta thấy công việc của Đức Thánh-Linh khiến cho những sự đó phải được chép xuống, để dạy dỗ những người sẽ tin nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình.

Căn cứ theo Lời mà Chúa Jêsus đã trả lời câu hỏi của các môn đồ Ngài, mà chúng ta thấy rằng, các môn đồ đã theo Chúa Jêsus nhưng họ chưa thật sự nhận biết được trách nhiệm cùng mục đích mà Đức Chúa Trời đã giao phó họ cho Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ, để khiến họ được trở nên môn đồ của Đấng chịu xức dầu, thì họ sẽ phải trở nên như thế nào cho được xứng đáng với chức danh đó.

Cũng giống như các môn đồ của Đức Chúa Jêsus vào giai đoạn này, ngày nay, trong những người tin Chúa đã mong muốn được làm người hầu việc Chúa, mà không phải là những người được Đức Chúa Trời chỉ định và kêu gọi, thì những người đó cũng mang trong lòng mình những ý tưởng của con người xác thịt, đó là mong được hưởng sự vinh hiển, sự tôn trọng cho con người xác thịt mình, tức là họ sẽ được những người khác tôn trọng, giống như các quan quyền trong thế gian đời này vậy.

Mặc dù các môn đồ của Chúa Jêsus hỏi Chúa Jêsus về việc ai trong số họ sẽ là người được xưng là lớn hơn hết, nhưng họ lại nghĩ chức danh đó ở trong Nước Thiên đàng, điều đó có nghĩa rằng, các môn đồ của Chúa Jêsus đã không hiểu về Nước Thiên đàng sẽ cai trị như thế nào, vì thế cho nên họ đã suy tưởng rằng, Nước Thiên đàng cũng giống như các vương quốc của loài người trên đất này!

Chúng ta hãy xem Chúa Jêsus đã trả lời các môn đồ của Ngài về việc này như thế nào.

Ma-thi-ơ 18:2-4: Đức Chúa Jêsus gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn đồ, mà phán rằng: quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu. Vậy, hễ ai trở nên khiêm nhường như đứa trẻ này, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên đàng.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: ²And Jesus^{G2424} called^{G4341} a little^{G3813} child^{G3813} unto him, and set^{G2476} him in the midst^{G3319} of them, ³And said^{G2036}, Verily^{G281} I say^{G3004} unto you, Except^{G3362} ye be converted^{G4762}, and become^{G1096} as little^{G3813} children^{G3813}, ye shall not enter^{G1525} into^{G1519} the kingdom^{G932} of heaven^{G3772}. ⁴Whosoever^{G3748} therefore^{G3767} shall humble^{G5013} himself^{G1438} as this^{G5124} little^{G3813} child^{G3813}, the same^{G3778} is greatest^{G3187} in the kingdom^{G932} of heaven^{G3772}.

Chữ đứa trẻ-little^{G3813} children^{G3813} chép trong câu 2, đó là chữ παιδίον- paidion, số 3813 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: một đứa trẻ non nớt, còn thơ ấu (hoặc trai, hoặc gái).

Chữ đổi lại - converted^{G4762} chép trong câu 3 trên, đó là chữ στρέφω- strepho, số 4762 ra từ chữ τροπή- trope, số 5157 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: sự thay đổi bốn tánh; thay đổi hoàn toàn tín

ngưỡng; làm một cuộc cách mạng tư tưởng, tâm tánh; sự biến đổi, sự quay trở lại tiêu chuẩn ban đầu;

Chữ **nên** - **become**^{G1096} chép trong câu 3 trên, đó là chữ γίνομαι- **ginomai**, số 1096 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *trở nên, trở thành, thích hợp với, tương xứng với, được sắp xếp lại, được tái tạo; được trở nên tốt hơn; được thỏa mãn (theo ý của Đấng đã tạo nên);*

Chữ **vào**-**enter**^{G1525} **into**^{G1519} chép trong câu 3 trên, đó là chữ εἰσερχομαι- **eiserchomai**, số 1525 và chữ εἰς- **eis**, số 1519 và chữ ερχομαι- **erchomai**, số 2064 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *vào trong, được chọn vào, được gia nhập vào, được đi theo, được đi cùng, được phát triển, được chấp nhận, được bố trí;*

Chữ **nước** - **the kingdom**^{G932} chép trong câu 1 và câu 3 trên, đó là chữ βασιλεία- **basileia**, số 932 ra từ chữ βασιλεύς- **basileus**, số 935, ra từ gốc chữ βάσις- **basis**, số 939 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *Quyền hành của nhà Vua, Hoàng gia, quyền tối cao; Nền tảng của quyền phép, sự cai trị của vương quốc;*

Chữ **trở nên khiêm nhường** - **humble**^{G5013} **himself**^{G1438} chép trong câu 4 trên, đó là chữ ταπεινώω- **tapeinoo**, số 5013 ra từ chữ ταπεινός- **tapeinos**, số 5011 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: *(thuộc về điều kiện được đặt ra ở trong lòng) Tự hạ vị thế của mình xuống thấp, Tự hạ danh dự đẳng cấp của mình xuống thấp, nhún nhường, khiêm nhường trong hoàn cảnh hay là trong sự sắp đặt;*

Sự tham muốn địa vị, danh vọng, quyền lực cao đó không đến từ Đức Chúa Trời, nhưng đến từ ma quỷ, là kẻ đã nổi loạn chống lại sự chỉ định của Đức Chúa Trời.

Ê-sai 14:1-20: **Thật, Đức Giê-hô-va sẽ thương xót Gia-cốp; và còn lựa chọn Y-sơ-ra-ên. Ngài sẽ lập chúng nó lại trong bản xứ; kẻ trứ ngụ sẽ phụ về chúng nó và liên hiệp cùng nhà Gia-cốp. Các dân sẽ đem họ trở về bản xứ; nhà Y-sơ-ra-ên sẽ được chúng nó làm tôi trai tớ gái trong đất Đức Giê-hô-va. Chúng nó sẽ bắt làm phu tù những kẻ đã bắt mình làm phu tù, và quản trị kẻ đã hà hiếp mình. Đến ngày mà Đức Giê-hô-va sẽ cho người yên nghỉ, khỏi cơn buồn bức bối rồi, và sự phục dịch nặng nề mà người ta đã bắt ép người, thì người sẽ dùng lời thí dụ nầy nói về vua Ba-by-lôn rằng: Sao kẻ bạo ngược đã tiệt đi, thành ỨC HIẾP ĐÃ DỨT ĐI! Đức Giê-hô-va đã bẻ gãy của người ác, và trượng của kẻ cai trị! Ấy là kẻ đã nhân giận đánh các dân tộc không thôi, dùng sự thanh nộ cai trị các nước, và dùng sự bất bớ chẳng ai ngăn lại. Nay cả đất được yên nghỉ bình tĩnh, trời giọng hát mừng! Dầu đến cây tùng cây bách ở Li-ban cũng nhân cơ người mà vui mừng, và nói rằng: Từ khi người ngã xuống rồi, không ai trèo lên để đón ta nữa. Nơi âm phủ sâu thẳm đã rung động vì cơ người đang rước người đến. Nó đã vì người đánh thức các âm hồn, tức là những kẻ cả trên đất; nó đã làm cho vua các nước đứng dậy khỏi nơi mình. Hết thấy chúng nó sẽ cất tiếng nói cùng người rằng: Kia người cũng yếu đuối như chúng ta ư! Kia người cũng trở giống như chúng ta ư! Sự sang trọng với tiếng đàn cầm của người đều xuống nơi âm phủ. Một lớp dòi làm nệm cho người, sâu bọ thì làm mền! Hỡi sao mai, con trai của sáng sớm kia, sao người từ trời sa xuống! Hỡi kẻ giày đạp các nước kia, người bị chặt xuống đất là thế nào! *How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! how art thou cut down to the ground, which didst weaken the nations!* Người vẫn bụng bảo dạ rằng: Ta sẽ lên trời, sẽ nhắc ngai ta lên trên các ngôi sao Đức Chúa Trời. Ta sẽ ngồi trên núi hội về cuối cùng phương bắc. Ta sẽ lên trên cao những đám mây, làm ra mình bằng Đấng Rất Cao. Nhưng người phải xuống nơi âm phủ, sa vào nơi vực thẳm! Những kẻ thấy người sẽ ngó chăm người; và nhìn người cách ý tứ, mà rằng: Có phải người nầy là kẻ đã làm rung rinh đất, day động các nước, làm cho thế gian thành đồng vắng, lật đổ các thành, và chẳng hề buông tha kẻ bị tù về nhà mình đó chẳng? Hết thấy vua các nước đều ngủ nơi lũng tẩm mình cách vinh hiển. Nhưng người thì bị ném xa khỏi mồ mả, như nhánh cây thúi, như áo người bị giết, bị gươm đâm, bị xô xuống trong những đá nơi hố, khác nào cây chết bị giày đạp dưới chân! Người sẽ không được hội hiệp cùng các vua trong lũng; vì người đã diệt nước mình và giết dân mình! Dòng dõi kẻ hung ác sẽ không được xưng đến danh nó nữa.**

Sau khi bị Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đuổi ra khỏi thiên đàng, Sa-tan (*Lucifer là tên của Sa-tan trước khi hắn bị Đức Chúa Trời đuổi ra khỏi thiên đàng*) đã thù nghịch Đức Chúa Trời bằng cách lừa dối loài người, là loài được Đức Chúa Trời tạo nên theo ảnh tượng của Ngài, khiến loài người sa vào sự phạm tội để sử dụng sức mạnh của luật pháp mà tiêu diệt loài người. Vì hắn là kẻ nổi loạn trước hết trong muôn vật mà Đức Chúa Trời đã tạo nên bằng hơi thở của Ngài, và hắn biết Đức Chúa Trời gồm ghieo những kẻ kiêu ngạo, những kẻ

nổi loạn, chống nghịch lại sự chỉ định của Đức Chúa Trời, nên hắn đã cám dỗ và lừa dối Ê-va, vợ của A-đam sa vào tội lỗi mà chính hắn đã phạm mà tội lỗi đó cũng chính là bản tánh của hắn.

Sáng thế ký 3:1-19: Vả, trong các loài thú đồng mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã làm nên, có con rắn là giống quỷ quyet hơn hết. Rắn nói cùng người nữ rằng: Mà chi! Đức Chúa Trời há có phán dặn các người không được phép ăn trái các cây trong vườn sao? Người nữ đáp rằng: Chúng ta được ăn trái các cây trong vườn, song về phần trái của cây mọc giữa vườn, Đức Chúa Trời có phán rằng: Hai người chẳng nên ăn đến và cũng chẳng nên đá động đến, e khi hai người phải chết chẳng. Rắn bèn nói với người nữ rằng: Hai người chẳng chết đâu; nhưng Đức Chúa Trời biết rằng hễ ngày nào hai người ăn trái cây đó, mắt mình mở ra, sẽ như Đức Chúa Trời, biết điều thiện và điều ác. Người nữ thấy trái của cây đó bộ ăn ngon, lại đẹp mắt và quý vì để mở trí khôn, bèn hái ăn, rồi trao cho chồng đứng gần mình, chồng cũng ăn nữa. Đoạn, mắt hai người đều mở ra, biết rằng mình lỏa lồ, bèn lấy lá cây vả đóng khố che thân. Lối chiều, nghe tiếng Giê-hô-va Đức Chúa Trời đi ngang qua vườn, A-đam và vợ ẩn mình giữa bụi cây, để tránh mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời. Giê-hô-va Đức Chúa Trời kêu A-đam mà phán hỏi rằng: Người ở đâu? A-đam thưa rằng: Tôi có nghe tiếng Chúa trong vườn, bèn sợ, bởi vì tôi lỏa lồ, nên đi ẩn mình. Đức Chúa Trời phán hỏi: Ai đã chỉ cho người biết rằng mình lỏa lồ? Người có ăn trái cây ta đã dặn không nên ăn đó chẳng? Thưa rằng: Người nữ mà Chúa đã để gần bên tôi cho tôi trái cây đó và tôi đã ăn rồi. Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán hỏi người nữ rằng: Người có làm điều chi vậy? Người nữ thưa rằng: Con rắn dỗ dành tôi và tôi đã ăn rồi. Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn phán cùng rắn rằng: Vì mày đã làm điều như vậy, mày sẽ bị rửa sả trong vòng các loài súc vật, các loài thú đồng, mày sẽ bò bằng bụng và ăn bụi đất trọn cả đời. Ta sẽ làm cho mày cùng người nữ, dòng dõi mày cùng dòng dõi người nữ nghịch thù nhau. Người sẽ giày đạp đầu mày, còn mày sẽ cắn gót chân người. Ngài phán cùng người nữ rằng: Ta sẽ thêm điều cực khổ bội phần trong cơn thai nghén; người sẽ chịu đau đớn mỗi khi sanh con; sự dục vọng người phải xu hướng về chồng, và chồng sẽ cai trị người. Ngài lại phán cùng A-đam rằng: Vì người nghe theo lời vợ mà ăn trái cây ta đã dặn không nên ăn, vậy, đất sẽ bị rửa sả vì người; trọn đời người phải chịu khó nhọc mới có vật đất sanh ra mà ăn. Đất sẽ sanh chông gai và cây tật lê, và người sẽ ăn rau của đồng ruộng; người sẽ làm đổ mồ hôi trán mới có mà ăn, cho đến ngày nào người trở về đất, là nơi mà có người ra; vì người là bụi, người sẽ trở về bụi.

A-đam đã nhận được mạng lệnh của Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán dạy rằng: Người được tự do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn; nhưng về cây biết điều thiện và điều ác thì chớ hề ăn đến; vì một mai người ăn chắc sẽ chết. Ê-va cũng đã được nghe A-đam thuật lại mạng lệnh của Đức Chúa Trời, nhưng trước sự cám dỗ của con rắn (*mà Sa-tan đã dùng thân thể con rắn để ẩn núp trong đó*), Ê-va đã ham muốn có được khả năng như Đức Chúa Trời có, đó là biết điều thiện và điều ác và bởi cố sự ham muốn đó mà Ê-va đã bỏ mạng lệnh của Đức Giê-hô-va ra ngoài tầm lòng của mình, mà giơ tay ra hái và ăn trái mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn rồi người cũng đưa cho chồng mình, là A-đam đứng gần đó và người cũng ăn trái đó nữa. Hậu quả của sự vi phạm mạng lệnh của Đức Chúa Trời đã khiến cho cả A-đam và Ê-va sa vào sự chết, nhưng điều kinh khủng hơn cả là tội lỗi và sự chết đó đã qua A-đam và Ê-va mà truyền lại cho dòng dõi hậu tự ra từ họ cũng phải mang lấy như họ.

Tội lỗi của Sa-tan đã qua A-đam và Ê-va mà vào trong loài người hết thảy và bởi cố đó mà sự kiêu ngạo cùng những sự nổi loạn, giết người, tham lam, gian dối, ganh tỵ, đố kỵ, hận thù... vốn là bản tánh của Sa-tan đã qua A-đam và Ê-va mà vào trong xác thịt của loài người hết thảy.

Khi hai con trai của A-đam là Ca-in và A-bên dâng của lễ thiêu cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời, thì Đức Giê-hô-va đã nhậm của lễ của A-bên nhưng Ngài không nhậm của lễ của Ca-in. Khi Ca-in thấy của lễ của mình không được Đức Giê-hô-va nhậm thì người ghét em mình, là A-bên và Ca-in đã tìm cách giết A-bên.

Sáng thế ký 4:1-16: A-đam ăn ở với Ê-va, là vợ mình; người thọ thai sanh Ca-in và nói rằng: Nhờ Đức Giê-hô-va giúp đỡ, tôi mới sanh được một người. Ê-va lại sanh em Ca-in, là A-bên; A-bên làm nghề chăn chiên, còn Ca-in thì nghề làm ruộng. Vả, cách ít lâu, Ca-in dùng thổ sản làm của lễ dâng cho Đức Giê-hô-va. A-bên cũng dâng chiên đầu lòng trong bầy mình cùng mỡ nó. Đức Giê-hô-va đoái xem A-bên và nhận lễ vật của người; nhưng chẳng đoái đến Ca-in và cũng chẳng nhận lễ vật của người; cho nên Ca-in giận lắm mà găm nét mặt. Đức Giê-hô-va phán hỏi Ca-in rằng: Cớ sao người giận, và cớ sao nét mặt người găm xuống? Nếu người làm lành, há chẳng ngược mặt lên sao? Còn như chẳng làm lành, thì tội lỗi rình đợi trước cửa, thềm người lắm; nhưng người phải quản trị nó. Ca-in thuật lại cùng A-bên là em

mình. Vả, khi hai người đang ở ngoài đồng, thì Ca-in xông đến A-bên là em mình, và giết đi. Đức Giê-hô-va hỏi Ca-in rằng: A-bên, em người, ở đâu? Thưa rằng: Tôi không biết; tôi là người giữ em tôi sao? Đức Giê-hô-va hỏi: Người đã làm điều chi vậy? Tiếng của máu em người từ dưới đất kêu thấu đến ta. Bây giờ, người sẽ bị đất rửa sạch, là đất đã há miệng chịu hút máu của em người bởi chính tay người làm đổ ra. Khi người trông tía, đất chẳng sanh hoa lợi cho người nữa; người sẽ lưu lạc và trốn tránh, trên mặt đất. Ca-in thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng: Sự hình phạt tôi nặng quá mang không nổi. Này, ngày nay, Chúa đã đuổi tôi ra khỏi đất này, tôi sẽ lánh mặt Chúa, sẽ đi lưu lạc trốn tránh trên đất; rồi, xảy có ai gặp tôi, họ sẽ giết đi. Đức Giê-hô-va phán rằng: Bởi cớ ấy, nếu ai giết Ca-in, thì sẽ bị báo thù bảy lần. Đức Giê-hô-va bèn đánh dấu trên mình Ca-in, hầu cho ai gặp Ca-in thì chẳng giết. Ca-in bèn lui ra khỏi mặt Đức Giê-hô-va, và ở tại xứ Nốt, về phía đông của Ê-đen.

Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người theo ảnh tượng của chính Ngài và như vậy, loài người lúc ban đầu đã mang bốn tánh thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, cho đến khi loài người (A-đam) nghe theo lời vợ mình, là Ê-va mà ăn trái của cây biết điều thiện và điều ác, là trái mà Đức Chúa Trời đã cấm ăn.

Bởi tội lỗi của A-đam mà bốn tánh của ma quỷ đã xâm nhập vào trong xác thịt của loài người ngay từ khi người ta còn nằm trong bụng mẹ và những sự bội nghịch, tranh giành, tranh đấu cho quyền lợi của xác thịt người ta cũng đã hành động ngay từ trong bụng mẹ, đó là người ta không chấp nhận sự chỉ định của Đức Chúa Trời trên cuộc đời mình.

Sáng thế ký 25:20-34: Vả, khi Y-sác được bốn mươi tuổi, thì cưới Rê-be-ca, con gái của Bê-tu-ên và em gái của La-ban, đều là dân A-ram, ở tại xứ Pha-đan-A-ram. Y-sác khẩn cầu Đức Giê-hô-va cho vợ mình, vì nàng son sẻ. Đức Giê-hô-va cảm động lời khẩn cầu đó, nên cho Rê-be-ca thọ thai. Nhưng vì thai đôi làm cho đựng nhau trong bụng, thì nàng nói rằng: Nếu quả thật vậy, cớ sao đều nầy xảy đến làm chi? Đoạn nàng đi hỏi Đức Giê-hô-va. Đức Giê-hô-va phán rằng: Hai nước hiện ở trong bụng người, và hai thứ dân sẽ do lòng người mà ra; dân nầy mạnh hơn dân kia, và đứa lớn phải phục đứa nhỏ. Đến ngày nàng phải sanh nở, nầy hai đứa sanh đôi trong bụng nàng ra. Đứa ra trước đỏ hồng, lông cùng mình như một áo tơ lông; đặt tên là Ê-sau. Kế em nó lại ra sau, tay nắm lấy gót Ê-sau; nên đặt tên là Gia-cốp. Khi sanh hai đứa con nầy thì Y-sác đã được sáu mươi tuổi. Khi hai đứa trai nầy lớn lên, thì Ê-sau trở nên một thợ săn giỏi, thường giòng ruổi nơi đồng ruộng; còn Gia-cốp là người hiền lành cứ ở lại trại. Y-sác yêu Ê-sau, vì người có tánh ưa ăn thịt rừng; nhưng Rê-be-ca lại yêu Gia-cốp. Một ngày kia, Gia-cốp đang nấu canh, Ê-sau ở ngoài đồng về lấy làm mệt mỏi lắm; liền nói cùng Gia-cốp rằng: Em hãy cho anh ăn canh gì đó đó với, vì anh mệt mỏi lắm. Bởi cớ ấy, người ta gọi Ê-sau là Ê-đôm. Gia-cốp đáp rằng: Nay anh hãy bán quyền trưởng nam cho tôi đi. Ê-sau đáp rằng: Này, anh gần thác, quyền trưởng nam để cho anh dùng làm chi? Gia-cốp đáp lại rằng: Anh hãy thề trước đi. Người bèn thề; vậy, người bán quyền trưởng nam cho Gia-cốp. Rồi, Gia-cốp cho Ê-sau ăn bánh và canh phạn đậu; ăn uống xong, người bèn đứng dậy đi. Vậy, Ê-sau khinh quyền trưởng nam là thế.

Hai con trai của Y-sác là Ê-sau và Gia-cốp là bóng về hai thứ dân mang tính phản nghịch lại sự chỉ định của Đức Chúa Trời. Vì Đức Chúa Trời là Đấng tạo nên sự sanh nở cho loài người và Ngài cai trị trong mọi sự, nên theo mặc định của Đức Chúa Trời thì người nào được sanh ra trước sẽ được gọi là anh (hoặc chị) và quyền kế tự cũng từ đó mà được người ta thiết lập và tôn trọng.

Đức Chúa Trời đã định cho Ê-sau được sanh ra trước để làm con trưởng nam của Y-sác, tức là con kế tự, nhưng Ê-sau đã coi khinh quyền chỉ định này và bởi đó mà người đã đổi quyền đó với miếng ăn cho phỉ lòng ham muốn của xác thịt mình. Còn Gia-cốp vốn đã được định cho sanh ra sau Ê-sau, nhưng người đã không chấp nhận sự chỉ định nầy, nên ngay từ bụng mẹ người đã nắm gót chân anh mình, nghĩa là sử dụng sức lực cùng sự toan tính để thay đổi vị thế có lợi cho mình. Dù người đã không thể hay đổi được vị thế khi được sanh ra, thì khi lớn lên, người đã dùng mưu kế để chiếm được quyền kế tự vốn đã Đức Chúa Trời định cho anh người, là Ê-sau.

Đức Chúa Trời đã có một kế hoạch cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết, mà quyền lực đó đến từ Sa-tan, kẻ chống nghịch lại Đức Chúa Trời. Kế hoạch của Đức Chúa Trời đó là Ngài tìm kiếm và chọn ra từ giữa thế gian này ra một dòng dõi có đức tin nơi Ngài và ham muốn được trở nên con cái Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời đã tìm được một người, đó là Áp-ram (Áp-ra-ham).

Sáng thế ký 15:1-21: Sau các việc đó, trong sự hiện thấy có lời Đức Giê-hô-va phán cùng Áp-ram

rằng: Hỡi Áp-ram! người chớ sợ chi; ta đây là một cái thuẫn đỡ cho người; phần thưởng của người sẽ rất lớn. Áp-ram thưa rằng: Lạy Chúa Giê-hô-va, Chúa sẽ cho tôi chi? Tôi sẽ chết không con, kẻ nối nghiệp nhà tôi là Ê-li-ê-se, người Đa-mách. Áp-ram lại nói rằng: Này, Chúa làm cho tôi tuyệt-tự; một kẻ tôi tớ sanh đẻ tại nhà tôi sẽ làm người kế nghiệp tôi. Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Áp-ram rằng: Kẻ đó chẳng phải là kẻ kế nghiệp người đâu, nhưng ai ở trong gan ruột người ra, sẽ là người kế nghiệp người. Đoạn, Ngài dẫn người ra ngoài và phán rằng: Người hãy ngó lên trời, và nếu người đếm được các ngôi sao thì hãy đếm đi. Ngài lại phán rằng: Dòng dõi người cũng sẽ như vậy. Áp-ram tin Đức Giê-hô-va, thì Ngài kể sự đó là công bình cho người. Đức Giê-hô-va lại phán cùng Áp-ram rằng: Ta là Đức Giê-hô-va, Đấng đã dẫn người ra khỏi U-rơ, thuộc về xứ Canh-đê, để ban cho người xứ này làm sản nghiệp. Áp-ram thưa rằng: Lạy Chúa Giê-hô-va, bởi cớ chi tôi biết rằng tôi sẽ được xứ này làm sản nghiệp? Đức Giê-hô-va đáp rằng: Người hãy bắt đem cho ta một con bò cái ba tuổi, một con dê cái ba tuổi, một con chiên đực ba tuổi, một con cu rừng và một con bồ câu con. Áp-ram bắt đủ các loài vật đó, mổ làm hai, để mỗi nửa con mỗi bên đối với nhau, nhưng không mổ các loài chim ra làm hai. Có những chim ăn mỗi bay đáp trên mấy con thú chết đó, song Áp-ram đuổi nó đi. Vả, khi mặt trời vừa lặn, thì Áp-ram ngủ mê; nầy một cơn kinh hãi, tối tăm nhập vào mình người. Đức Giê-hô-va phán cùng Áp-ram rằng: Phải biết rằng, dòng dõi người sẽ ngụ trong một xứ chẳng thuộc về chúng nó, làm tôi mọi cho dân xứ đó và bị họ hà hiếp bốn trăm năm. Nhưng, ta sẽ đoán phạt dân mà dòng dõi người sẽ làm tôi mọi đó; rồi khi ra khỏi xứ, thì sẽ được của cải rất nhiều. Còn người sẽ bình yên về nơi tổ phụ, hưởng lộc già sung sướng, rồi qua đời. Đến đời thứ tư, dòng dõi người sẽ trở lại đây, vì tội lỗi của dân A-mô-rít chưa được đầy đầy. Khi mặt trời đã lặn, thành linh sự tối mịt giáng xuống; kìa có một lò lớn khói lên, và một ngọn lửa lòe ngang qua các xác thịt đã mổ, ngày đó, Đức Giê-hô-va lập giao ước cùng Áp-ram, mà phán rằng: Ta cho dòng dõi người xứ này, từ sông Ê-díp-tô cho đến sông lớn kia, tức sông Ó-phơ-rát, là xứ của các dân Kê-nít, Kê-nê-sít, Cát-mô-nít, Hê-tít, Phê-rê-sít, Rê-pha-im, A-mô-nít, Ca-na-an, Ghi-ê-ga-sít và Giê-bu-sít.

Chúng ta hãy xem kế hoạch của Đức Chúa Trời cứu chuộc loài người ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết được thi hành trong xác thịt của loài người, nhưng đó cũng là thứ tự các bước của kế hoạch cứu chuộc loài người được thi hành trong thuộc linh, tức là bởi quyền phép của Lời Đức Chúa Trời và Đức Giê-hô-va có được một tuyển dân được gọi theo Danh Ngài, được thi hành như thế nào.

Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời đã chọn Gia-cốp, cháu của Áp-ra-ham, tức là đời thứ ba của Áp-ra-ham để qua Gia-cốp mà Đức Giê-hô-va có được một dân tộc được tuyển chọn theo sự mưu luận của Ngài và từ dân tộc này sẽ ra một thứ dân được gọi theo Danh Ngài, là Đức Giê-hô-va.

Tại sao Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời lại chọn Gia-cốp, là kẻ nắm gót anh mình, để từ người mà Ngài sẽ có được một dòng dõi được gọi theo Danh của Ngài?

Theo cách nghĩ của xác thịt loài người thì nắm gót kẻ khác là một hành vi ích kỷ, tham lam và gian lận, thế nhưng khi chúng ta nhìn vào lẽ thật của Lời Đức Chúa Trời, thì chúng ta sẽ thấy rằng, kể từ khi A-đam bị đuổi ra khỏi vườn Ê-đen, thì loài người đã trở lui đi trong sự sợ hãi và không có ai tìm kiếm Đức Chúa Trời và người ta không nghĩ đến việc được trở lại làm con Đức Chúa Trời nữa và người ta cũng chẳng nghĩ đến sự sống đời đời của linh hồn mình và người ta cũng chẳng biết đến thiên đàng nữa.

Thi-Thiên 14:2-3: Đức Giê-hô-va từ trên trời ngó xuống các con loài người, đặng xem thử có ai khôn ngoan, tìm kiếm Đức Chúa Trời chẳng. Chúng nó thay thay đều bội nghịch, cùng nhau trở nên ô uế; chẳng có ai làm điều lành, dầu một người cũng không.

Đức Chúa Trời nhìn thấy tấm lòng của Gia-cốp, nghĩa là Ngài nhìn thấy từ nơi tâm linh của Gia-cốp có một ý chí khác với những người khác, đó là khi trí khôn của xác thịt người chưa hề nhận biết được điều chi, vì người chưa được sanh ra, nhưng từ trong bụng mẹ, nó đã muốn được hưởng quyền kế tự cha mình và đó là điều quan trọng hơn hết mà Đức Chúa Trời muốn thấy trong loài người.

Đức Chúa Trời ở trong mọi sự và Ngài làm mọi sự theo ý quyết đoán của Ngài và kể từ đó, Đức Chúa Trời thi hành kế hoạch của Ngài để từ Gia-cốp mà Ngài có được một dòng dõi được gọi theo Danh Ngài.

Sáng thế ký 28:1-22: Y-sác bèn gọi Gia-cốp, chúc phước cho và dặn rằng: Con chớ chọn một người vợ nào hết trong bọn con gái Ca-na-an. Hãy đứng dậy, đi qua xứ Pha-đan-A-ram, tại nhà Bê-tu-ên, ông ngoại con, và cưới ở đó một người vợ trong các con gái của La-ban, là cậu con. Cầu xin Đức Chúa Trời toàn năng ban phước cho con, làm con sanh sản, thêm nhiều và trở nên một đám dân đông. Cầu xin Ngài ban cho con và dòng dõi con phước lành của Áp-ra-ham, hầu cho xứ con đã kiều ngụ sẽ làm sản nghiệp cho con, tức xứ Ngài đã ban cho Áp-ra-ham! Rồi Y-sác sai Gia-cốp đi qua xứ Pha-đan-A-ram, đến nhà La-ban, con trai Bê-tu-ên, vốn người A-ram, lại là anh của Rê-bê-ca, mẹ của Gia-cốp và Ê-sau. Ê-sau thấy Y-sác đã chúc phước cho Gia-cốp, và sai đi qua xứ Pha-đan-A-ram đặng cưới vợ; và trong lúc đang chúc phước có dặn rằng: Chớ cưới vợ trong bọn con gái Ca-na-an; lại đã thấy Gia-cốp vâng lời cha mẹ đi qua xứ Pha-đan-A-ram đó, thì biết rằng bọn con gái Ca-na-an không vừa ý Y-sác, cha mình; nên người bèn đi đến nhà Ích-ma-ên (ngoài hai người vợ đã có rồi) cưới thêm nàng Ma-ha-lát, con gái của Ích-ma-ên, cháu nội của Áp-ra-ham và em của Nê-ba-giốt. Gia-cốp từ Bê-e-Sê-ba đi đến Cha-ran, tới một chỗ kia, mặt trời đã khuất, thì qua đêm tại đó. Người lấy một hòn đá làm gối đầu, và nằm ngủ tại đó; bèn chiêm bao thấy một cái thang bắc từ dưới đất, đầu đến tận trời, các thiên sứ của Đức Chúa Trời đi lên xuống trên thang đó. Này, Đức Giê-hô-va ngự trên đầu thang mà phán rằng: Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, tổ phụ ngươi, cùng là Đức Chúa Trời của Y-sác. Ta sẽ cho ngươi và dòng dõi ngươi đất mà ngươi đang nằm ngủ đây. Dòng dõi ngươi sẽ đông như cát bụi trên mặt đất, tràn ra đến đông tây nam bắc, và các chi họ thế gian sẽ nhờ ngươi và dòng dõi ngươi mà được phước. Này, ta ở cùng ngươi, ngươi đi đâu, sẽ theo gìn giữ đó, và đem ngươi về xứ này; vì ta không bao giờ bỏ ngươi cho đến khi ta làm xong những điều ta đã hứa cùng ngươi. Gia-cốp thức giấc, nói rằng: Thật Đức Giê-hô-va hiện có trong nơi đây mà tôi không biết! Người bắt sợ và nói rằng: Chốn này đáng kinh khủng thay! Đây thật là đền Đức Chúa Trời, thật là cửa của trời! Người dậy sớm, lấy hòn đá của mình dùng gối đầu, dựng đứng lên làm cây trụ, đổ dầu lên trên chót trụ đó; rồi đặt tên chốn này là Bê-tên; còn nguyên khi trước tên thành là Lu-xơ. Gia-cốp bèn khấn vái rằng: Nếu Đức Chúa Trời ở cùng tôi, gìn giữ tôi trong lúc đi đường, cho bánh ăn, áo mặc, và nếu tôi trở về bình an đến nhà cha tôi, thì Đức Giê-hô-va sẽ là Đức Chúa Trời tôi. Hòn đá đã dựng làm trụ đây sẽ là đền Đức Chúa Trời, và tôi sẽ nộp lại cho Ngài một phần mười mọi của cải mà Ngài sẽ cho tôi.

Con đường của Gia-cốp đã phải trải qua đó là trong kế hoạch của Đức Giê-hô-va, đó là để có được một dòng dõi được gọi theo Danh Đức Giê-hô-va, thì Đức Giê-hô-va đã chọn Áp-ra-ham là người có đức tin nơi Lời Ngài và như vậy, Áp-ra-ham chính là *gốc*. Từ Y-sác, đứa con của lời hứa mà Áp-ra-ham đã có được và bởi sự vâng theo Lời Đức Chúa Trời mà Áp-ra-ham đã dâng hiến Y-sác, con một mình cho Đức Giê-hô-va và như vậy, dòng dõi (*hạt giống*) ra từ Áp-ra-ham đó đã được thánh hoá cho Đức Giê-hô-va. Từ Y-sác mà Đức Giê-hô-va đã bỏ Ê-sau mà chọn Gia-cốp, vì Ngài đã thấy lòng ao ước của Gia-cốp từ khi người còn nằm trong bụng mẹ đã muốn làm con kế tự cha mình và kể từ đó, Đức Giê-hô-va đã sắp đặt con đường cho Gia-cốp sẽ đi theo và thông qua con đường này (*Đạo - kế hoạch, phương pháp, đường lối*) mà Gia-cốp sẽ sanh ra một dòng dõi được gọi theo Danh Ngài, nghĩa là một dòng dõi mang *uy quyền, bốn tánh, sự tôn trọng của Đức Giê-hô-va*.

Vì Gia-cốp đã dùng mưu trí mà chiếm được quyền con trưởng nam từ Ê-sau và bởi mưu của Rê-be-ca, (mẹ của Ê-sau và Gia-cốp) mà Gia-cốp đã cướp được lời chúc phước của Y-sác, cha mình, vốn dĩ được định cho Ê-sau, nên Ê-sau đã toan tính giết Gia-cốp, nhưng sự toan định đó bị lộ cho Rê-be-ca biết và người đã quyết định giải cứu Gia-cốp khỏi sự báo thù của Ê-sau.

Sáng thế ký 27:41-46 > 28:1-5: Ê-sau trở lòng ghét Gia-cốp vì cơ cha mình chúc phước cho người, bèn nói thầm trong lòng rằng: Ngày tang của cha đã hầu gần; vậy, ta sẽ giết Gia-cốp, em ta, đi. Họ đem lời Ê-sau, con lớn, thuật lại cùng Rê-be-ca, thì người sai gọi Gia-cốp, con út mình, mà nói rằng: Này, Ê-sau, anh con, toan giết con để báo thù. Vậy, bây giờ, hỡi con, hãy nghe lời mẹ, đứng dậy, chạy trốn qua nhà La-ban, cậu con, tại Cha-ran, và hãy ở cùng người ít lâu, cho đến lúc nào cơn giận của anh con qua hết. Khi cơn giận anh con bỏ qua rồi, và nó quên việc con đã gây nên với nó, thì mẹ sẽ biểu con về. Có lẽ đâu mẹ phải chịu mất cả hai đứa trong một ngày ư? Rê-be-ca nói cùng Y-sác rằng: Tôi đã chán, không muốn sống nữa, vì cơ mấy con gái họ Hêch. Nếu Gia-cốp cưới một trong mấy con gái họ Hêch mà làm vợ, tức một người con gái trong xứ như các đứa đó; thôi, tôi còn sống mà chi?

Y-sác bèn gọi Gia-cốp, chúc phước cho và dặn rằng: Con chớ chọn một người vợ nào hết trong bọn con gái Ca-na-an. Hãy đứng dậy, đi qua xứ Pha-đan-A-ram, tại nhà Bê-tu-ên, ông ngoại con, và cưới ở đó một người vợ trong các con gái của La-ban, là cậu con. Cầu xin Đức Chúa Trời toàn năng ban phước cho con, làm con sanh sản, thêm nhiều và trở nên một đám dân đông. Cầu xin Ngài ban cho con và dòng dõi con phước lành của Áp-ra-ham, hầu cho xứ con đã kiêu ngạo sẽ làm sản nghiệp cho con, tức xứ Ngài đã ban cho Áp-ra-ham! Rồi Y-sác sai Gia-cốp đi qua xứ Pha-đan-A-ram, đến nhà La-ban, con trai Bê-tu-ên, vốn người A-ram, lại là anh của Rê-bê-ca, mẹ của Gia-cốp và Ê-sau.

Rê-be-ca là em gái của La-ban và là vợ của Y-sác. Tên của Rê-be-ca trong tiếng Hê-bơ-rơ là chữ רִבְקָה - Ribqah, số 7259 có nghĩa là: *cái cùm, sự cản trở, vật chướng ngại, trói buộc, ràng buộc, kiềm chế, câu thúc, sợi dây xích chân ngựa*;

Các ý nghĩa trong tiếng Hê-bơ-rơ nói về chữ Rê-be-ca là nói về một công cụ được người ta chế ra để hạn chế sự phóng khoáng, tự do, không muốn bị kiềm chế của ngực hoặc các con thú nuôi cần được thuần dưỡng, bắt phục, khiến chúng phải chịu vâng phục quyền cai trị của người chủ.

Rê-be-ca là bóng về chức vụ của Hội-thánh của Đấng Christ mà Y-sác (con một của Áp-ra-ham) là bóng về Đấng Christ (Con một của Đức Chúa Trời).

Con đường mà Gia-cốp đã phải trải qua cho đến khi người được Đức Giê-hô-va đổi tên thành Y-sơ-ra-ên chính là bóng về con đường (Đạo) cứu rỗi loài người (thuộc linh) cho Giê-Hô-Va Đức Chúa Trời.

Để biến đổi một người mang bốn tánh ích kỷ, tham lam, gian lận, luôn ham muốn quyền lực và danh vọng cũng như tham muốn những sự thuộc về xác thịt là điều không tưởng đối với loài người xác thịt trong thế gian này, bởi vì hết thảy loài người đã bị bán cho tội lỗi từ khi còn nằm trong lòng mẹ và khi mà cả thế gian đều phục dưới quyền của ma quỷ. Nhưng điều chi loài người không thể làm được thì Đức Chúa Trời làm được và kế hoạch cứu chuộc loài người của Đức Giê-hô-va được thi hành qua việc Đức Chúa Trời dắt dẫn loài người bước theo con đường (kế hoạch, đường lối, phương pháp) của Ngài và khi người ta đi trong con đường đó, quyền phép của con đường đó dường như vô hình, không ai có thể thấy được, nhưng lại có thể biến đổi hoàn toàn bốn tánh của người nào đi trên (trong) con đường đó và khi bốn tánh được thay đổi thì uy quyền cũng sẽ được thay đổi theo và sự tôn trọng dành cho con người mới cũng được đến trên người đó nữa, như Lời Chúa đã chép:

Ê-sai 35:1-10: Đồng vắng và đất khô hạn sẽ vui vẻ; nơi sa mạc sẽ mừng rỡ, và trở hoa như bông hường. Nó trở hoa nhiều và vui mừng, cất tiếng hát hớn hởi. Sự vinh hiển của Li-ban cùng sự tốt đẹp của Cạt-mên và Sa-rôn sẽ được ban cho nó. Chúng sẽ thấy sự vinh hiển Đức Giê-hô-va, và sự tốt đẹp của Đức Chúa Trời chúng ta. Hãy làm cho mạnh những tay yếu đuối, làm cho vững những gối run rẩy! Hãy bảo những kẻ có lòng sợ hãi rằng: Khá vững lòng, đừng sợ nữa! Đây này, Đức Chúa Trời các ngươi sẽ lấy sự báo thù mà đến, tức là sự báo trả của Đức Chúa Trời. Chính Ngài sẽ đến và cứu các ngươi! Bấy giờ, những kẻ mù sẽ mở mắt, những kẻ điếc sẽ rống tai. Bấy giờ, kẻ què sẽ nhảy như con nai, lưỡi kẻ câm sẽ hát. Vì có những dòng nước trào lên trong đồng vắng, và những suối chảy ra trong nơi sa mạc. Cát nóng sẽ biến ra hồ, ruộng khô sẽ biến thành suối nước. Hang chó đồng đã ở sẽ trở nên vùng sậy và lau. Tại đó sẽ có một đường cái, và một lối gọi là đường thánh. Kẻ nào ô uế sẽ không được đi qua; song nó sẽ dành cho những người được chuộc. Ai đi trong đường đó, dầu khờ dại cũng không lầm lạc. Trên đường đó không có sư tử, không có một thú dữ nào lên; chẳng ai gặp nó ở đó. Song những kẻ được chuộc sẽ bước đi đường ấy, những kẻ Đức Giê-hô-va đã chuộc sẽ về, ca hát mà đến Si-ôn; sự vui vẻ vô cùng sẽ ở trên đầu họ. Họ sẽ được sự vui vẻ mừng rỡ, mà sự buồn bực than vãn sẽ trốn đi.

Sáng thế ký 28:10-12: Gia-cốp từ Bê-e-Sê-ba đi đến Cha-ran, tới một chỗ kia, mặt trời đã khuất, thì qua đêm tại đó. Người lấy một hòn đá làm gối đầu, và nằm ngủ tại đó; bèn chiêm bao thấy một cái thang bắc từ dưới đất, đầu đến tận trời, các thiên sứ của Đức Chúa Trời đi lên xuống trên thang đó.

Bê-e-Sê-ba trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là “*Giếng của một lời thề*”. Cha-ran trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là: “*nơi bị nung đốt như rang*”.

Để giải cứu Gia-cốp khỏi sự báo thù của Ê-sau, Rê-be-ca (mẹ của Ê-sau và Gia-cốp) đã lên kế hoạch để

Gia-cốp phải rời khỏi nhà cha mẹ mình mà đến với La-ban và đó là bóng về việc khi một người quyết định tiếp nhận Đức Chúa Jêsus Christ làm Cứu Chúa của cuộc đời mình, thì ngay lập tức có một cuộc chiến xảy ra trong xác thịt (*bị ma quỷ cầm buộc trong tội lỗi cùng với áp lực của sự rửa sả, là sự báo trả của luật pháp*) và tâm linh của chính người ấy và để có thể giúp cho người mới tin Chúa đó giữ vững được đức tin và sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời mà người ấy mới tiếp nhận, thì Đức Chúa Jêsus Christ và Hội-thánh hữu hình của Ngài (*mà Y-sác và Rê-be-ca là bóng*) hướng dẫn người ấy phải noi theo con đường của thập tự giá, là sự từ bỏ những sự tham muốn của xác thịt mà người ấy đã sống trong đó, mà **Bê-e-sê-ba** là bóng.

Trên con đường (*thời gian tiếp diễn trong cuộc đời của người mới tin Chúa*) đi đến với La-ban (*là bóng về chức vụ của Đức Thánh-Linh - Đức Chúa Trời Thánh khiết và công bình*), Gia-cốp đã phải nghỉ đêm tại Cha-ran, là bóng về thời kỳ khó khăn nhất bởi những áp lực từ thế gian nghịch lại cuộc sống của người mới tin Chúa, mà sự nóng rang của xứ Cha-ran là bóng và chính trong đêm đó, Gia-cốp phải nghỉ đêm tại nơi đồng vắng, là bóng về thời kỳ người mới tin Chúa phải chịu đựng nhiều áp lực, là những sự thử thách dồn dập chung quanh, khiến người ấy cảm nhận như linh hồn mình đang ở giữa sa mạc mênh mông, không dân ở, giữa đêm tối vậy. Tại đây, Gia-cốp đã lấy một hòn đá để làm gối đầu mình để ngủ (*tức là tạm nghỉ giữa đêm*) và hòn đá đó là bóng về Lời Đức Chúa Trời và đêm đó, Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã hiện ra cho Gia-cốp được thấy Ngài và nhận được giao ước của Ngài. Cũng một lễ đó, người tin Chúa tiếp tục bước trên con đường theo Chúa mà người ấy sẽ phải trải qua những sự khó khăn giống như Gia-cốp đã trải qua, đó là từ Bê-e-Sê-ba là nơi có những sự tự do, những sự giàu có của thế gian này (*ý nghĩa của chữ Bê-e-sê-ba*) để đến với Đức Thánh-Linh, là Thần Lẽ thật (*mà La-ban là bóng*) nhưng trên con đường đến với Thần Lẽ thật không dễ dàng như người ta nghĩ, ấy là người tin Chúa sẽ phải trải qua những sự thử thách mà hết thấy những người tin Chúa đều sẽ phải trải qua, hầu cho nhận được những sự ban cho thuộc về Nước Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời sẽ đổi theo hết thấy những người có lòng tìm kiếm Ngài và người nào tìm kiếm Ngài hết lòng thì sẽ được gặp Ngài. Tại thời điểm khó khăn nhất, sức ép nóng như rang của xứ Cha-ran mà Gia-cốp đã phải trải qua trong đêm đó cũng như khi người tin Chúa ở trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà biết lấy Lời Đức Chúa Trời để gìn giữ lòng và trí mình (*mà hòn đá Gia-cốp đã dùng để gối đầu ngủ đêm tại đồng vắng Cha-ran đó là bóng*), thì bấy giờ, Giê-hô-va Đức Chúa Trời sẽ cho người ấy được thấy Ngài.

Khi Gia-cốp đã đến với La-ban, người đã được nhận lãnh hai người vợ là Lê-a và Ra-chên cùng với hai nàng hầu là Xinh-ba và Bi-la, và qua những người này mà Gia-cốp sanh được mười hai con trai và một con gái, không phải chỉ trong một ngày, nhưng là tới hai mươi năm. Trong thời gian hai mươi năm đó, thì mười bốn năm, là con số hai lần của bảy năm, là ý nghĩa của một thời gian trọn vẹn, là bóng về thời gian của cuộc hành trình trên con đường, mà người ta phải có sự phấn đấu là cái giá phải trả của một người tin Chúa hết lòng bám chặt lấy Chúa cho được hưởng quyền sở hữu, quyền kế tự Lời Đức Chúa Trời. Hai mươi năm là con số trách nhiệm của cả người bề trong và người bề ngoài của người tin Chúa đã nhờ sự giữ vững đức tin mình nơi Danh Chúa mà người ấy nhận lãnh được quyền sở hữu Lời của Đức Chúa Trời (*cả luật pháp văn tự và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống*) và nhờ được hưởng quyền sở hữu Lời Đức Chúa Trời mà người ấy sanh được các bông trái của Đức Thánh-Linh (*mà mười hai con trai và một con gái của Gia-cốp là bóng*).

Chúng ta hãy xem sự đối đáp của Gia-cốp (*là bóng về người tin Chúa khi đã sanh được các bông trái thuộc linh và được nhận lãnh các ơn của Đức Giê-hô-va*) với La-ban (*là bóng về chức vụ của Đức Thánh-Linh*): **Kìa, đã hai mươi năm tôi ăn ở nơi nhà cậu, chiên cùng dê cậu nào có sả thai, và tôi chẳng hề ăn thịt chiên đực của bầy cậu bao giờ; cũng chẳng hề đem về cho cậu một con nào bị xé; bằng có, chính tôi chịu đền đó thôi. Cậu cứ đòi luôn những con bị ăn cắp ban ngày và ăn trộm ban đêm. Ban ngày tôi chịu nắng nóng, ban đêm chịu lạnh lùng, ngủ nào có an giấc được đâu. Đó trong hai mươi năm tôi ở tại nhà cậu là thế; trong mười bốn năm giúp việc, để được hai con gái cậu, và sáu năm đặt lãnh lấy bầy súc vật của cậu, mà cậu lại còn thay đổi mười lần công giá tôi. Nếu Đức Chúa Trời của cha tôi, Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, là Đấng mà Y-sác kính sợ, không phù hộ tôi, chắc bây giờ cậu đuổi tôi ra tay không, Đức Chúa Trời đã xem thấy nỗi đau khổ tôi cùng công việc hai tay tôi làm, nên đêm qua Ngài đã xét công bình rồi đó. La-ban đáp cùng Gia-cốp mà rằng: Các đứa gái này là con của cậu; các đứa trẻ này là trẻ của cậu; các bầy súc vật tức là bầy của cậu, và các vật chi cháu thấy được tức của cậu hết; ngày nay cậu sẽ làm chi được cùng các con gái hai là các cháu cậu đó? Vậy bây giờ, hê! chúng ta kết-ước cùng nhau, để dùng làm chứng cho cậu và cháu. Gia-cốp lấy một hòn đá, dựng đứng lên làm**

trụ; và nói cùng các anh em mình rằng: Hãy lượm góp đá lại. Chúng bèn góp đá lại, chất thành một đồng, rồi ngồi lên trên ăn bữa. La-ban đặt trên đồng đá đó là Y-ê-ga Sa-ha-đu-ta; còn Gia-cốp kêu là Ga-lét. La-ban nói rằng: Đồng đá này ngày nay làm chứng cho cậu và cháu đó. Cho nên chúng gọi là Ga-lét. Mà cũng gọi là Mích-ba, vì La-ban có nói thêm rằng: Khi chúng ta phân cách nhau, cầu xin Đức Giê-hô-va coi sóc cậu và cháu. Nếu cháu hành hạ các con gái cậu, nếu cưới vợ khác nữa, thì hãy giữ mình! Chẳng phải người thường soi xét ta đâu, bèn là Đức Chúa Trời làm chứng cho chúng ta vậy. La-ban lại nói cùng Gia-cốp rằng: Này đồng đá, này cây trụ mà cậu đã dựng lên giữa cậu và cháu đây. Đồng đá này và cây trụ này làm chứng rằng cậu chẳng qua khỏi đây, đi đến nơi cháu, và cháu cũng chẳng vượt khỏi đây, đi đến nơi cậu, trong khi có ý muốn làm hại nhau. Cầu xin Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Na-cô, Đức Chúa Trời của cha các người đó đoán xét cho chúng ta! Gia-cốp chỉ Đấng của Y-sác, cha mình, kính sợ mà thôi. Đoạn, người dâng một của lễ tại trên núi, và mời các anh em mình dùng bánh. Vậy, chúng dùng bánh, rồi ở ban đêm trên núi. La-ban dậy sớm, hôn các con trai và các con gái mình, và chúc phước cho, rồi đi trở về nhà mình. (Sáng thế ký 31:38-55)

Trên đường trở về quê hương Cha (*là bóng về thời kỳ sửa soạn cho được trở về thiên đàng, quê hương trên trời của người tin Chúa*) Gia-cốp đã phải đối diện với Ê-sau, anh của mình (*là bóng về việc tâm linh của người tin Chúa được tái sinh sẽ phải đối diện với chính bản ngã xác thịt mình*) và Gia-cốp đã sợ hãi vì người đã nhìn thấy thành quả của công lao mình, đó là hai người vợ mình có cùng những đứa con mà mình đã sanh ra. Trong Lễ thật, khi người tin Chúa đã được tái sinh và sanh bông trái cho Nước Đức Chúa Trời thì chính các Lễ thật cùng các ân tứ của Nước Thiên đàng mà người ấy đã nhận được từ nơi Đức Thánh-Linh đã giúp cho người ấy thấy được mối nguy hiểm đe dọa sự sống của chính tâm linh mình, đó chính là bản ngã xác thịt của chính mình (mà Ê-sau là bóng).

Sáng thế ký 32:1-32: Gia-cốp cứ đi đường, có thiên sứ Đức Chúa Trời gặp người. Khi Gia-cốp thấy các vị này, nói rằng: Ấy là trại quân của Đức Chúa Trời! Nên người đặt tên chỗ đó là Ma-ha-na-im. Gia-cốp sai sứ giả đến trước cùng Ê-sau, anh mình, ở trong xứ Sê-i-rơ thuộc về địa-phận Ê-dôm; người bèn dặn rằng: Các người hãy thưa cùng Ê-sau, chúa ta như vậy: Gia-cốp, kẻ tôi tớ chúa, có nói như vậy rằng: Tôi đã ngụ tại nhà La-ban đến ngày nay; có bò, lừa, chiên, tôi trai, tôi gái; vậy, xin sai đi nói cho chúa hay trước, hầu cho nhờ được ơn trước mặt chúa tôi. Các sứ giả trở về nói cùng Gia-cốp rằng: Chúng tôi đã đi đến Ê-sau, anh của chủ; này người đang đem bốn trăm người đến để rước chủ. Gia-cốp rất sợ hãi và sầu não, bèn chia các dân đi theo, cùng các bầy chiên, bò, lạc đà ra làm hai đội, mà rằng: Nếu Ê-sau đến hãm đánh một trong hai đội, thì đội còn lại sẽ thoát được. Đoạn, Gia-cốp cầu rằng: Hỡi Đức Chúa Trời của tổ phụ Áp-ra-ham tôi! Đức Chúa Trời của cha Y-sác tôi, tức là Đức Giê-hô-va! Ngài có phán dạy tôi rằng: Hãy trở về xứ người và nơi bà con người, rồi ta sẽ làm ơn cho người! Tôi lấy làm hèn mọn không đáng chịu các ân huệ và các điều thành thực mà Ngài đã làm cho kẻ tôi tớ Ngài; vì lúc trước khi qua sông Giô-danh chỉ có cây gậy tôi, mà ngày nay tôi lại trở nên hai đội quân này. Vậy, cầu xin Đức Chúa Trời giải cứu tôi khỏi tay Ê-sau, anh tôi, vì e người đến đánh tôi và đánh luôn mẹ với con nữa. Vả, Ngài có nói rằng: Quả thật vậy, ta sẽ làm ơn cho người, và làm cho dòng dõi người đông như cát bãi biển, người ta sẽ không biết sao đếm được, vì đông đúc quá. Người ở ban đêm tại đó, lấy các vật có hiện trong tay để làm một của lễ dâng cho Ê-sau, anh mình, là hai trăm dê cái và hai chục dê đực; hai trăm chiên cái và hai chục chiên đực; ba chục lạc đà cái có con đang bú, bốn chục bò cái và mười bò đực; hai chục con lừa cái và mười lừa con. Rồi, giao mỗi bầy riêng ra nơi tay đầy tớ mình và dặn rằng: Các người hãy đi trước ta và dẫn bầy này cách một khoảng đến bấy kia. Người dặn tên dẫn bầy đi trước hết như vậy: Khi Ê-sau, anh ta, gặp và hỏi người rằng: Người ở với ai, đi đâu, và bầy súc vật trước mặt người đó thuộc về ai? thì hãy thưa rằng: Của Gia-cốp, kẻ tôi tớ chúa; ấy là một lễ gửi dâng cho Ê-sau, chúa tôi; và này, chính mình người đang theo sau. Gia-cốp cũng dặn y lời cho tên dẫn bầy thứ nhì, thứ ba và hết thảy người theo coi chừng các bầy, và lại nói: Khi gặp Ê-sau, các người hãy nhớ lời đó, và nói như vậy: Này, Gia-cốp, kẻ tôi tớ chúa, đang theo sau chúng tôi. Vì người thăm nghĩ rằng: Mình đem lễ này dâng trước cho Ê-sau người giận đã, rồi mình sẽ giáp mặt sau; có lẽ người tiếp rước mình một cách thuận hiệp đó. Vậy, lễ này đem đi trước, còn người, đêm đó ở lại trại. Ban đêm, người thức dậy, dẫn hai vợ, hai tên đòi và mười một đứa con mình đi qua rạch Gia-bốc. Người đem họ qua

rạch, và hết thảy của cải mình qua nữa. Vả, một mình Gia-cốp ở lại; thì có một người vật lộn với mình đến rạng đông. Khi người đó thấy mình không thắng nổi, bèn đánh vào xương hông Gia-cốp; xương hông liền trật trong khi vật lộn. Người đó bèn nói: Trời đã rạng đông rồi; thôi để cho ta đi; nhưng Gia-cốp đáp rằng: Tôi chẳng cho người đi đâu, nếu người không ban phước cho tôi. Người đó hỏi: Tên người là chi? Đáp rằng: Tên tôi là Gia-cốp. Người lại nói: Tên người sẽ chẳng là Gia-cốp nữa, nhưng tên là Y-sơ-ra-ên, vì người đã có vật lộn cùng Đức Chúa Trời và người ta; người đều được thắng. Gia-cốp hỏi: Xin cho tôi biết tên người. Đáp rằng: Làm sao người hỏi tên ta? Rồi người nầy ban phước cho Gia-cốp tại đó. Gia-cốp đặt tên chỗ đó là Phê-ni-ên, và nói rằng: Tôi đã thấy Đức Chúa Trời đối mặt cùng tôi và linh hồn tôi được giải cứu. Khi qua nơi Phê-ni-ên, thấy mặt trời mọc rồi; và người đi gieo cấy. Bởi cớ đó, cho đến ngày nay dân Y-sơ-ra-ên chẳng bao giờ ăn gân bắp vế của lối xương hông; vì người đó có đánh vào xương hông Gia-cốp, nơi gân của bắp vế.

Điều gì đã khiến cho Gia-cốp sợ hãi Ê-sau như vậy? Tại sao Gia-cốp lại không sử dụng mưu trí mình đã từng dùng để chiếm được quyền con trưởng của Ê-sau để đối phó với Ê-sau, anh mình?

Câu trả lời: Gia-cốp đã không còn là con người cũ nữa, vì sau hai mươi năm được ở với La-ban, người đã được thay đổi mà những sự khiến cho con người của Gia-cốp thay đổi đó là những sự mà người đã có được từ nơi La-ban. Khi Gia-cốp đang trên đường trở về quê hương, nơi mình đã từ đó mà được sanh ra, Gia-cốp sẽ phải đối diện với Ê-sau và chính Ê-sau đang đến với bốn trăm người thuộc về người nữa: **Các sứ giả trở về nói cùng Gia-cốp rằng: Chúng tôi đã đi đến Ê-sau, anh của chủ; nầy người đang đem bốn trăm người đến để rước chủ. Gia-cốp rất sợ hãi và sầu não, bèn chia các dân đi theo, cùng các bầy chiên, bò, lạc đà ra làm hai đội, mà rằng: Nếu Ê-sau đến hãm đánh một trong hai đội, thì đội còn lại sẽ thoát được.**

Gia-cốp lúc nầy đã trở nên như một đứa trẻ, dù người có nhiều tội lỗi và của cải, nhưng người đã nhìn vào những sự quý giá hơn, đó là hai người vợ cùng với mười một đứa con và đó là bóng về một người tin Chúa đã được trưởng thành sau khi đã được sống dưới sự dắt dẫn của Đức Thánh-Linh, là Thần Lễ thật mà sanh được các bông trái của Đức Thánh-Linh và trong cuộc hành trình trở về quê hương trên trời, người ấy phải đối diện với con người xác thịt của chính mình. Bản thân của mỗi người tin Chúa đều nhận biết chính mình và bởi sự sáng của Lời Đức Chúa Trời trong người ấy sẽ tỏ cho người ấy biết sự sống của tâm linh người ấy sẽ có thể mất hoàn toàn nếu như xác thịt của người đó trỗi dậy để giành lại quyền cai trị cùng được hưởng những sự nó muốn. Đây là thời điểm rất quan trọng vì người ấy phải quyết định chọn cho mình sự chết hoặc sự sống cho xác thịt mình, hoặc sự sống đời đời hay sự chết đời đời cho tâm linh.

Gia-cốp quyết định: **Ban đêm, người thức dậy, dẫn hai vợ, hai tên đòi và mười một đứa con mình đi qua rạch Gia-bốc. Người đem họ qua rạch, và hết thảy của cải mình qua nữa.**(Sáng thế ký 32:22)

Trong câu này, nguyên văn chép là *và hai nàng hầu của người-and his two*^{H8147} *womenservants*^{H8198} (tức là Xinh-ba và Bi-la, chứ không phải là hai tên đòi).

Rạch Gia-bốc - the ford^{H4569} **Jabbok**^{H2999} là một con suối đổ vào sông Giô-đanh về phía Đông.

Gia-bốc trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là: *sự dốc đổ hết ra, sự căng trải ra, sự giải bày ra, sự tỏ ra những trái nho được mùa đầy dẫy trên các nhánh nho;*

Gia-cốp đã kêu cầu với Đức Giê-hô-va suốt đêm đó như một người vật lộn, không phải để thắng, mà để nhận được sự giải cứu cho sự sống mình.

Sáng thế ký 32:24-30: **Vả, một mình Gia-cốp ở lại; thì có một người vật lộn với mình đến rạng đông. Khi người đó thấy mình không thắng nổi, bèn đánh vào xương hông Gia-cốp; xương hông liền trật trong khi vật lộn. Người đó bèn nói: Trời đã rạng đông rồi; thôi để cho ta đi; nhưng Gia-cốp đáp rằng: Tôi chẳng cho người đi đâu, nếu người không ban phước cho tôi. Người đó hỏi: Tên người là chi? Đáp rằng: Tên tôi là Gia-cốp. Người lại nói: Tên người sẽ chẳng là Gia-cốp nữa, nhưng tên là Y-sơ-ra-ên, vì người đã có vật lộn cùng Đức Chúa Trời và người ta; người đều được thắng. Gia-cốp hỏi: Xin cho tôi biết tên người. Đáp rằng: Làm sao người hỏi tên ta? Rồi người nầy ban phước cho Gia-cốp tại đó. Gia-cốp đặt tên chỗ đó là Phê-ni-ên, và nói rằng: Tôi đã thấy Đức Chúa Trời đối mặt cùng tôi và linh hồn tôi được giải cứu.**

Chữ **vật lộn** được chép trong câu 24 trên, đó là chữ **אבק**- **abaq**, số 079 của tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là: *sự*

túm chặt lấy, sự nắm chặt lấy, sự vật lộn, sự đấu tranh;

Thiên sứ của Đức Giê-hô-va đại diện cho Đức Giê-hô-va, đã gặp Gia-cốp trong đêm đó và Gia-cốp đã giữ chặt, đã túm chặt lấy thiên sứ của Đức Giê-hô-va để mong nhận được sự bảo vệ của thiên sứ khỏi điều người sợ hãi, đó là Gia-cốp đang sợ anh mình, là Ê-sau trả thù.

Chúng ta hãy xem Lời Chúa đã chép gì về **sự túm chặt lấy, sự giữ chặt lấy**, được chép trong sách Giăng 1:12-13: **Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài, là kẻ chẳng phải sanh bởi khí huyết, hoặc bởi tình dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy.**

Chữ **đã nhận** được chép trong Giăng 1:12 đó là chữ λαμβάνω- lambano, số 2983 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **Nắm chặt lấy, giữ chặt lấy, bám chặt lấy, sở hữu lấy;**

Chúng ta có thể biết lý do khiến Gia-cốp túm chặt lấy thiên sứ của Đức Giê-hô-va để nài xin ơn của Đức Giê-hô-va giải cứu mình khỏi tay của Ê-sau, đó là khi người rời khỏi nhà cha mình, là Y-sác để đến với Laban, trong đêm ngủ giữa đồng vắng Cha-ran, Đức Giê-hô-va đã lập giao ước với Gia-cốp và bây giờ là lúc Gia-cốp cầu xin Đức Giê-hô-va nhớ lại giao ước của Ngài mà giải cứu mình khỏi tai họa.

Sáng thế ký 28:10-22: **Gia-cốp từ Bê-e-Sê-ba đi đến Cha-ran, tới một chỗ kia, mặt trời đã khuất, thì qua đêm tại đó. Người lấy một hòn đá làm gối đầu, và nằm ngủ tại đó; bèn chiêm bao thấy một cái thang bắc từ dưới đất, đầu đến tận trời, các thiên sứ của Đức Chúa Trời đi lên xuống trên thang đó. Này, Đức Giê-hô-va ngự trên đầu thang mà phán rằng: Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, tổ phụ ngươi, cùng là Đức Chúa Trời của Y-sác. Ta sẽ cho ngươi và dòng dõi ngươi đất mà ngươi đang nằm ngủ đây. Dòng dõi ngươi sẽ đông như cát bụi trên mặt đất, tràn ra đến đông tây nam bắc, và các chi họ thế gian sẽ nhờ ngươi và dòng dõi ngươi mà được phước. Này, ta ở cùng ngươi, ngươi đi đâu, sẽ theo gìn giữ đó, và đem ngươi về xứ này; vì ta không bao giờ bỏ ngươi cho đến khi ta làm xong những điều ta đã hứa cùng ngươi. Gia-cốp thức giấc, nói rằng: Thật Đức Giê-hô-va hiện có trong nơi đây mà tôi không biết! Người bắt sợ và nói rằng: Chốn này đáng kinh khủng thay! Đây thật là đền Đức Chúa Trời, thật là cửa của trời! Người dậy sớm, lấy hòn đá của mình dùng gối đầu, dựng đứng lên làm cây trụ, đổ dầu lên trên chót trụ đó; rồi đặt tên chốn này là Bê-tên; còn nguyên khi trước tên thành là Lu-xơ. Gia-cốp bèn khấn vái rằng: Nếu Đức Chúa Trời ở cùng tôi, gìn giữ tôi trong lúc đi đường, cho bánh ăn, áo mặc, và nếu tôi trở về bình an đến nhà cha tôi, thì Đức Giê-hô-va sẽ là Đức Chúa Trời tôi. Hòn đá đã dựng làm trụ đây sẽ là đền Đức Chúa Trời, Và tôi sẽ nộp lại cho Ngài một phần mười mọi của cải mà Ngài sẽ cho tôi.**

Thiên sứ của Đức Giê-hô-va còn là bóng về Lời Đức Chúa Trời, vì Lời của Đức Chúa Trời còn được gọi là sứ giả của Đức Chúa Trời nữa và trong trường hợp này của Gia-cốp, thiên sứ của Đức Giê-hô-va **bèn đánh vào xương hông Gia-cốp; xương hông liền trật trong khi vật lộn.**

Bản Kinh-Thánh King James version chép: **And when he saw that he prevailed not against him, he touched the hollow of his thigh; and the hollow of Jacob's thigh was out of joint, as he wrestled with him.**

Có nghĩa là: **Khi người thấy mình không thể thắng được Gia-cốp, người bèn đánh vào điểm trung nơi hông đùi của Gia-cốp, khiến khớp đùi của Gia-cốp bị trật ra, khi người vật lộn với Gia-cốp.**

Chữ **xương hông** này, trong tiếng Hê-bơ-rơ có nghĩa là: **điểm mềm yếu của lòng; bắp đùi, nền tảng, cơ sở, căn cứ;**

Chữ mà bản tiếng Việt dịch là **trật - out of joint** trong câu 25 trên, đó là chữ יָרֵק- yarek, số 3409 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **làm trật khớp, làm hỏng kế hoạch, làm cho chết, làm cho bị treo lên,**

Bắp đùi của cơ thể người ta là một phần chi thể có sức lực nhất của thân thể và là nơi mà người ta sẽ nhờ đó mà có thể đi được, chạy được, đứng được, như một căn cứ, một cơ sở để người ta nương dựa và đó là bóng về sự hiểu biết, kiến thức, sự khôn ngoan, sự giàu có mà loài người xác thịt luôn dựa vào đó để sống.

Trong trường hợp của Gia-cốp, chỉ đến khi khớp đùi của người đã bị đánh trật ra rồi, thì người không còn có sức để đứng vững được nữa, bấy giờ người mới chịu buông thiên sứ của Đức Chúa Trời ra và người buộc phải từ bỏ ý định của xác thịt mình mà phó thác sự sống mình vào trong tay của Đức Giê-hô-va.

Cũng một lẽ đó, dù người tin Chúa đã nhận lãnh được nhiều ân tứ của Đức Thánh-Linh, được sở hữu quyền

kế tự Lời Đức Chúa Trời, cả luật pháp văn tự và Luật pháp của Thánh-Linh sự sống, thì người ấy vẫn còn phải đối diện với một vấn đề, tức là đối diện với một nơi sâu thẳm ở trong cội rễ của loài người xác thịt, đó là *cái tôi* của mình mà *cái tôi* này nó sẽ mỗi ngày càng phình to ra tùy theo những gì mà người ấy nhận được cho mình, từ những sự hiểu biết, về kiến thức, sự giàu có về tiền của, về sản nghiệp, cho đến những danh, chức, quyền lợi, quyền lực, sự tôn trọng, mà người thế gian gọi những sự đó là “*phước*”.

Khi Gia-cốp đang về gần tới quê hương mình và trong xác thịt của Gia-cốp cảm thấy sung sướng về những sự mình đang có và người mong ước được tỏ cho cha, mẹ mình thấy được sự thành công của mình, như Gia-cốp đã nhận biết khi người cầu nguyện với Đức Chúa Trời: **Đoạn, Gia-cốp cầu rằng: Hỡi Đức Chúa Trời của tổ phụ Áp-ra-ham tôi! Đức Chúa Trời của cha Y-sác tôi, tức là Đức Giê-hô-va! Ngài có phán dạy tôi rằng: Hãy trở về xứ người và nơi bà con người, rồi ta sẽ làm ơn cho người! Tôi lấy làm hèn mọn không đáng chịu các ân huệ và các điều thành thực mà Ngài đã làm cho kẻ tôi tớ Ngài; vì lúc trước khi qua sông Giô-đanh chỉ có cây gậy tôi, mà ngày nay tôi lại trở nên hai đội quân này. Vậy, cầu xin Đức Chúa Trời giải cứu tôi khỏi tay Ê-sau, anh tôi, vì e người đến đánh tôi và đánh luôn mẹ với con nữa. Vả, Ngài có nói rằng: Quả thật vậy, ta sẽ làm ơn cho người, và làm cho dòng dõi người đông như cát bãi biển, người ta sẽ không biết sao đếm được, vì đông đúc quá.**(Sáng thế ký 32:9-12)

Gia-cốp đã vật lộn với thiên sứ của Đức Giê-hô-va và mặc dù thiên sứ của Đức Giê-hô-va muốn chấm dứt sự vật lộn đó, nhưng Gia-cốp vẫn không chịu buông, và người đã nói với thiên sứ của Đức Giê-hô-va rằng: **Tôi chẳng cho người đi đâu, nếu người không ban phước cho tôi.**

Sự tham muốn phước hạnh của Gia-cốp vẫn không dừng lại, mặc dù lúc này người đang phải lo đối phó với anh mình, là Ê-sau và đó là điểm yếu nhất của loài người khi người ta vẫn còn sống trong thân thể xác thịt mà chưa được hoàn toàn giải phóng khỏi sự ảnh hưởng của các đồn lũy của tội lỗi ẩn náu trong tâm trí xác thịt của mình và nó mặc nhiên đồn lũy đó lại trở thành bản ngã xác thịt của chính người ấy.

Đức Chúa Trời là Đấng Muôn luận đã cho Gia-cốp đối diện với một vấn đề mà chính Gia-cốp phải tự giải quyết, hoặc là người sẽ không bao giờ được hưởng các phước hạnh thật của Ngài, hoặc là Gia-cốp phải từ bỏ cái tôi của mình, vì khi Gia-cốp còn ở với La-ban, người đã dùng sự khôn ngoan của xác thịt mình để đối phó với La-ban, sao cho mình đạt được những sự mình muốn và Đức Chúa Trời đã ban cho người những sự người muốn, cho đến khi người phải đối diện với Ê-sau, là người mà Gia-cốp đã dùng mưu để chiếm quyền con trưởng của người và cũng là bóng về sự Gia-cốp phải đối diện với chính cái tôi của xác thịt vậy.

Tất cả mọi người sống trên đất này đều sẽ phải trả giá cho những sự mà người ta đã làm, đã gây ra, đã tạo ra trong khi còn sống trong xác thịt, nhưng có một sự thật là người ta sẽ không thể nào chịu được những cái giá phải trả đó bằng chính sự hiểu biết, sự khôn ngoan của đời hay là bởi bất kỳ một thứ sản nghiệp nào, từ sự giàu có hay tài năng mà người ta có, mà chỉ còn một con đường duy nhất, đó là người ta phải chịu phục dưới quyền phép của Lời Đức Chúa Trời, để làm cho chết cái tôi của bản ngã xác thịt mình.

Bắp đùi của Gia-cốp bị thiên sứ đánh trật ra khỏi khớp là bóng về quyền phép của Lời Đức Chúa Trời đánh bại hoàn toàn những sự mà bản ngã xác thịt người ta đã dùng làm sự trông cậy mình. Chỉ khi nào cái tôi của xác thịt người ta đã chết, đã bị treo trên thập tự giá (*là ý nghĩa của chữ đánh trật xương hông trong tiếng Hê-bơ-rơ*) thì bấy giờ tâm linh của người đó mới thật sự được hưởng trọn vẹn quyền làm con kế tự Đức Chúa Trời, mà ý nghĩa của danh Y-sơ-ra-ên mà Đức Giê-hô-va đã ban cho Gia-cốp là bóng.

Sáng thế ký 32:27-28: Người đó hỏi: Tên người là chi? Đáp rằng: Tên tôi là Gia-cốp. Người lại nói: Tên người sẽ chẳng là Gia-cốp nữa, nhưng tên là Y-sơ-ra-ên, vì người đã có vật lộn cùng Đức Chúa Trời và người ta; người đều được thắng.

Bản Kinh-Thánh King James version chép: **And he said unto him, What is thy name? And he said, Jacob. And he said, Thy name shall be called no more Jacob, but Israel: for as a prince hast thou power with God and with men, and hast prevailed.**

Có nghĩa là: **Người đó hỏi: Tên người là chi? Đáp rằng: Tên tôi là Gia-cốp. Người lại nói: Tên người sẽ không còn gọi là Gia-cốp nữa, nhưng là Y-sơ-ra-ên, vì người với tư cách một hoàng tử có quyền năng của Đức Chúa Trời và của loài người, và đã được thắng.**

Chữ Y-sơ-ra-ên được chép trong câu 28 đó là chữ יִשְׂרָאֵל - Yisrael, số 3478 ra từ chữ שָׂרָה - sarah, số 8280 của tiếng Hê-bơ-rơ, có nghĩa là: **Người có quyền phép như một hoàng tử (con Vua); Người sẽ cai trị như Đức Chúa Trời;**

Các môn đồ của Đức Chúa Jêsus đã theo Chúa Jêsus khoảng ba năm, nhưng họ vẫn chưa có sự hiểu biết mục đích mà Đức Chúa Trời đã gọi họ cho được theo Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ để được làm môn đồ Ngài, vì thế cho nên họ vẫn để cho những sự tham muốn, là những sự thuộc về bản tánh của xác thịt đến từ ma quỷ đã vào trong xác thịt loài người qua tội lỗi của A-đam cai trị, vì thế cho nên họ đã hỏi Chúa Jêsus xem hàng ngũ họ, ai sẽ được làm lớn hơn hết trong Nước Thiên đàng!

Ma-thi-ơ 18:2-4: Đức Chúa Jêsus gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn đồ, mà phán rằng: quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu. Vậy, hễ ai trở nên khiêm nhường như đứa trẻ này, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên đàng.

Chúa Jêsus đã để một đứa trẻ nhỏ ở giữa các môn đồ và Ngài đã phán rằng: **nếu các người không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu.**

Một điều mà ít người tin Chúa nhận biết rằng, để nhận được sự cứu chuộc tâm linh mình ra khỏi quyền lực của sự tội và sự chết và để thân thể xác thịt của người ta được cứu chuộc ra khỏi sự rửa sả của luật pháp, thì người ta phải chấp nhận, phải vâng phục hoàn toàn mạng lệnh của Đức Chúa Trời cũng như các Lời mà Đức Chúa Jêsus Christ đã phán dạy, không thể có chuyện người ta được tự do theo ý mình mà chọn điều xác thịt người ta muốn ở trước mặt Đức Chúa Trời.

Gia-cốp sẽ không thể được đổi tên thành Y-sơ-ra-ên, nếu người không chấp nhận quyền phép của Lời Đức Chúa Trời cai trị mình, dù người đã có được hai đạo quân lớn với nhiều tội, chiến, lừa, bỏ cùng hai người vợ với hai nàng hầu và mười một đứa con (vào thời điểm chuẩn bị gặp Ê-sau), thì người vẫn còn là **kẻ nắm gót**, vì trong người vẫn còn có những sự tham muốn thuộc về xác thịt, chưa hoàn toàn phó thác cuộc đời mình cho Đức Giê-hô-va, mặc dù người đã hứa nguyện với Đức Giê-hô-va rằng: **Nếu Đức Chúa Trời ở cùng tôi, gìn giữ tôi trong lúc đi đường, cho bánh ăn, áo mặc, và nếu tôi trở về bình an đến nhà cha tôi, thì Đức Giê-hô-va sẽ là Đức Chúa Trời tôi. Hòn đá đã dựng làm trụ đây sẽ là đền Đức Chúa Trời, và tôi sẽ nộp lại cho Ngài một phần mười mọi của cải mà Ngài sẽ cho tôi.**

Tất cả mọi người tin Chúa phải trở lại với tiêu chuẩn ban đầu mà Đức Chúa Trời đã tạo nên loài người theo ảnh tượng của Ngài, tức là hết thảy mọi người tin Chúa **phải đổi bản tánh mình lại theo bản tánh của Đức Chúa Trời để được gọi là con trai của Đức Giê-hô-va.**

Chữ **đổi lại** - converted^{G4762} chép trong Ma-thi-ơ 18:3 đó là chữ στρέφω- strepho, số 4762 ra từ chữ τροπή- trope, số 5157 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **sự thay đổi bản tánh; thay đổi hoàn toàn tín ngưỡng; làm một cuộc cách mạng tư tưởng, tâm tánh; sự biến đổi, sự quay trở lại tiêu chuẩn ban đầu;**

Chữ **nên** - become^{G1096} chép trong Ma-thi-ơ 18:3 đó là chữ γίνομαι- ginomai, số 1096 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **trở nên, trở thành, thích hợp với, tương xứng với, được sắp xếp lại, được tái tạo; được trở nên tốt hơn; được thỏa mãn (theo ý của Đấng đã tạo nên);**

Chữ **vào**- enter^{G1525} into^{G1519} chép trong Ma-thi-ơ 18:3 đó là chữ εἰσερχομαι- eiserchomai, số 1525 và chữ εἰς- eis, số 1519 và chữ ἐρχομαι- erchomai, số 2064 của tiếng Hy-lạp (Greek) có nghĩa là: **được vào trong, được chọn vào, được gia nhập vào, được đi theo, được đi cùng, được phát triển, được chấp nhận, được bố trí;**

Đức Chúa Jêsus đã không phán với các môn đồ của Ngài rằng, nếu họ đổi lại bản tánh mình thì họ sẽ được làm lớn trong Nước Thiên đàng, nhưng Ngài phán rõ rằng: **nếu các người không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu.** Nghĩa là: **Nếu người tin Chúa đổi lại bản tánh mình theo bản tánh của Đức Chúa Trời thì họ sẽ nhờ đó mà được vào Nước Thiên đàng, dù vậy, người ấy vẫn chưa nhận được bất kỳ một quyền phép nào hay là một chức vụ nào trong Nước Thiên đàng, vì người ấy mới được tái sanh mà thôi.**

Chúng ta hãy xem Chúa Jêsus đã phán gì về Lễ thật này:

Giăng 3:3-8: Đức Chúa Jêsus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. Hễ chi sanh bởi xác thịt là xác thịt; hễ chi sanh bởi Thánh Linh là thần. Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với người: Các người phải sanh lại. Gió muốn thổi đâu thì

thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy.

Chỉ khi nào tâm linh của người tin Chúa đã nhờ quyền phép của **nước hằng sống (tức là Luật pháp của Thánh-Linh sự sống)** và quyền phép của Đức Thánh-Linh mà được sanh lại (*tái sanh, sống lại*), thì bấy giờ tâm linh của người ấy sẽ được Đức Thánh-Linh dắt dẫn và nuôi dưỡng bằng Lễ thật, còn được gọi là **sữa thiêng liêng của Đạo**, hầu cho tâm linh đó được lớn lên bởi quyền phép của Lời Đức Chúa Trời mà trở thành con kế tự Đức Chúa Trời, như Lời Chúa có chép: **Vậy anh em đã từ bỏ mọi điều độc ác, mọi điều gian xảo, mọi thứ giả trá, lòng ghen ghét và sự nói hành, thì hãy ham thích sữa thiêng liêng của đạo, như trẻ con mới đẻ vậy, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà được rồi linh hồn, nếu anh em đã nếm biết Chúa là ngọt ngào. Hãy đến gần Ngài, là hòn đá sống, bị người ta loại ra, song được chọn và quý trước mặt Đức Chúa Trời, và anh em cũng như đá sống, được xây nên nhà thiêng liêng, làm chức tế lễ thánh, dâng dâng của tế lễ thiêng liêng, nhờ Đức Chúa Jêsus Christ mà đẹp ý Đức Chúa Trời. Vì trong Kinh Thánh có chép rằng: Này, ta đặt tại Si-ôn hòn đá góc nhà đã chọn lựa và quý báu; Ai tin đến đá ấy sẽ không bị xấu hổ. Vậy nên, cho anh em là kẻ đã tin, thì là đá quý; nhưng cho những kẻ không tin, thì Hòn đá mà bị thợ xây nhà loại ra, bèn trở nên đá góc nhà, là Đá gây cho vấp vấp, là Đá lớn làm cho sa ngã; họ bị vấp Đá đó, vì không vâng phục Đạo, và điều ấy đã định sẵn cho họ rồi. Nhưng anh em là dòng giống được lựa chọn, là chức thầy tế lễ nhà vua, là dân thánh là dân thuộc về Đức Chúa Trời, hầu cho anh em rao giảng nhân đức của Đấng đã gọi anh em ra khỏi nơi tối tăm, đến nơi sáng láng lạ lùng của Ngài; anh em ngày trước không phải là một dân, mà bây giờ là dân Đức Chúa Trời, trước không được thương xót, mà bây giờ được thương xót.** (1 Phi-e-rơ 2:1-10)

Tất cả mọi sự nghịch lại với bốn tánh thánh khiết và công bình của Đức Chúa Trời, sẽ bị coi là **mọi điều độc ác, mọi điều gian xảo, mọi thứ giả trá, lòng ghen ghét và sự nói hành**, và những người tin Chúa phải từ bỏ những sự đó. Tự xác thịt của người ta không thể làm được điều này, nhưng nếu người tin Chúa **bám chặt lấy, túm chặt lấy, giữ chặt lấy, sở hữu lấy Lời Đức Chúa Trời** thì quyền phép của Lời Đức Chúa Trời sẽ làm được công việc đó, như thiên sứ của Đức Giê-hô-va đã đánh trật xương hông của Gia-cốp vậy.

Nếu người tin Chúa không chấp nhận điều kiện thuộc tiêu chuẩn của Nước Thiên đàng, thì người đó vẫn còn là kẻ nắm gót người khác chứ không thể trở thành Y-sơ-ra-ên được, nghĩa là người đó không thể trở thành con kế tự Đức Chúa Trời, như ý nghĩa của tên Y-sơ-ra-ên mà Đức Chúa Trời đã đổi lại cho Gia-cốp: **Người có quyền phép như một hoàng tử (con Vua); Người sẽ cai trị như Đức Chúa Trời;**

Chúa Jêsus phán với các môn đồ của Ngài rằng: **quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên đàng đâu. Vậy, hễ ai trở nên khiêm nhường như đứa trẻ này, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên đàng.**

Chúng ta hãy xem sứ đồ Phao-lô nói về sự trở nên như đứa trẻ như thế nào, qua thư tín người gửi cho Hội-thánh của Đức Chúa Jêsus Christ tại thành phố Cô-rinh-tô.

1 Cô-rinh-tô 4:1-20: **Vậy, ai nấy hãy coi chúng tôi như đầy tớ của Đấng Christ, và kẻ quản trị những sự mầu nhiệm của Đức Chúa Trời. Vả lại, cái điều người ta trông mong nơi người quản trị là phải trung thành. Về phần tôi, hoặc bị anh em xử đoán, hoặc bị tòa án nào của loài người xử đoán, tôi cũng chẳng lấy làm quan hệ gì. Chính tôi chẳng tự xử đoán mình nữa; vì tôi chẳng thấy mình có điều gì đáng tội, nhưng tôi cũng không nhờ sự đó mà được xưng là công bình: Đấng xử đoán tôi, ấy là Chúa. Vậy, chớ xét đoán sớm quá, hãy đợi Chúa đến; chính Chúa sẽ tỏ những sự giấu trong nơi tối ra nơi sáng, và bày ra những sự toan định trong lòng người; bấy giờ, ai nấy sẽ bởi Đức Chúa Trời mà lãnh sự khen ngợi mình đáng lãnh. Hỡi anh em, ấy là vì cơ anh em, tôi đã dùng những lễ thật này chỉ về chính mình tôi và A-bô-lô, hầu cho anh em học đòi hai chúng tôi, chớ vượt qua lời đã chép, và chớ sanh lòng kiêu ngạo, theo phe người này nghịch cùng kẻ khác. Bởi vì, ai phân biệt người với người khác? Người há có điều chi mà chẳng đã nhận lãnh sao? Nếu người đã nhận lãnh, thì sao còn khoe mình như chẳng từng nhận lãnh? Anh em được no đủ, được giàu có rồi, chẳng nhờ chúng tôi, anh em đã khởi sự cai trị; thật mong cho anh em được cai trị, hầu cho chúng tôi cũng cai trị với anh em! Vì chúng Đức Chúa Trời dường đã phối chúng tôi là các sứ đồ ra, giống như kẻ sau rốt mọi người, giống như tù phải tội chết, làm trò cho thế gian, thiên sứ, loài người cùng xem vậy. Chúng tôi là kẻ ngu dại vì cơ Đấng Christ, nhưng anh em**

được khôn ngoan trong Đấng Christ; chúng tôi yếu đuối, anh em mạnh mẽ; anh em quý trọng, chúng tôi khinh hèn. Cho đến bây giờ, chúng tôi vẫn chịu đói khát, trần mình, bị người ta vả trên mặt, lưu lạc rày đây mai đó. Chúng tôi dùng chính tay mình làm việc khó nhọc; khi bị rửa sả, chúng tôi chúc phước; khi bị bắt bớ, chúng tôi nhịn nhục; khi bị vu oan, chúng tôi khuyên dỗ; chúng tôi giống như rác rến của thế gian, cặn bã của loài người, cho đến ngày nay. Tôi viết những điều này, chẳng phải để làm cho anh em hổ ngươi đâu; nhưng để khuyên bảo anh em, cũng như con cái yêu dấu của tôi vậy. Bởi chưng, dấu anh em có một vụn thấy giáo trong Đấng Christ, nhưng chẳng có nhiều cha; vì tôi đã dùng Tin Lành mà sanh anh em ra trong Đức Chúa Jêsus Christ. Vậy, tôi lấy điều đó khuyên anh em: hãy bắt chước tôi. Vì cố đó, tôi đã sai Ti-mô-thê, là con yêu dấu của tôi, cùng là trung thành trong Chúa, đến cùng anh em; người sẽ nhắc lại cho anh em biết đường lối tôi trong Đấng Christ, và tôi dạy dỗ cách nào trong các Hội thánh khắp các nơi. Có mấy kẻ lên mình kiêu ngạo, ngờ tôi chẳng còn đến cùng anh em nữa. Nhưng nếu Chúa khứng cho, thì chẳng bao lâu tôi sẽ tới cùng anh em, và xét cho biết, chẳng phải xét lời nói của những kẻ kiêu ngạo đó, bèn là năng lực họ thể nào. Vì nước Đức Chúa Trời chẳng ở tại lời nói, mà ở tại năng lực.

Bản Kinh-Thánh King James version chép câu 20 trên như sau: ²⁰For the kingdom^{G932} of God^{G2316} is not in word^{G3056}, but in power^{G1411}. Nghĩa là: *Vì Nước Đức Chúa Trời không ở tại lời nói, nhưng ở trong quyền phép.*

Quyền phép của Lời Đức Chúa Trời sẽ biến đổi bốn tánh của những người nào chấp nhận vâng giữ và làm theo các mạng lệnh cùng các điều răn của Đức Chúa Trời.

Sự khiêm nhường (*thuộc bốn tánh*) đồng nghĩa với sự hạ mình, sự tự bỏ đi những sự mà loài người thế gian luôn theo đuổi để tôn vinh cái tôi của xác thịt mình, thay vì chấp nhận sự chỉ định, sự sắp đặt của Đức Chúa Trời trên cuộc sống của người ta.

Con đường mà Gia-cốp đã trải qua kể từ khi người rời nhà cha mình để đến với La-ban cho đến khi được Đức Giê-hô-va đổi tên thành Y-sơ-ra-ên đó là bóng về con đường thuộc linh mà Đức Chúa Trời sẽ làm qua Con một Ngài, là Đức Chúa Jêsus Christ, để dẫn muôn vàn kẻ phu tù cho được trở về làm con cái của Đức Chúa Trời trên thiên đàng.

Chúng ta hãy nhìn xem con đường mà Đức Chúa Jêsus Christ đã đi và chúng ta sẽ phải đi theo Ngài để được đồng ở với Ngài và được sống với Ngài đời đời trên thiên đàng.

Phi-líp 2:5-11: **Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có, Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình đẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm giữ; chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi tớ và trở nên giống như loài người; Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập tự. Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao, và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh, hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Jêsus, mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thảy đều quỳ xuống, và mọi lưỡi thảy đều xưng Jêsus Christ là Chúa, mà tôn vinh Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.**

VĂN-CHÂU